

מדינה ככל הגויים!

שמחר או משחררים את הארץ כולה בגבוי לותיה ההיסטוריים מנחל מצרים עד גדר סוּתָה. מובן, שנצטרך להקים תיכף איזה משטר בי ארץ. מהו המשטר, דר' אלדד, שאתם מתכוונים להקים בארץ המשוחררת? כלום היעוד ה' משיחי של גאולת ישראל' שאתם נושאים בי לבכם, יורה לכם גם על צורת המשטר שיהא צורך להקים אותו תיכף אחר שיחרור הארץ? גם אנו מאמינים, לא פחות מכם, ביעוד ה' משיחי שיש לישראל, אבל אנו מאמינים, ש' יעוד זה יתגשם בהדרגה, במשך הזמן, עם התפתחותה של מלכות ישראל העצמאית' ו' רק אחר שיקום בה משטר חפשי דוקא, מש' טר ליבראלי מערבי, ואף מתוקן יותר!

בעיניכם, אנשי „סולם“ שני המשטרים ש' וויים. איזה משטר, איפוא, היתם רוצים ל' הנהיג במלכות ישראל העצמאית עד שיתג' שם היעוד המשיחי של מלכות זו? אם לדון לפי המאמר שכתב פעם ד"ר שייב: „אינו דיקטטורה?“, הרי מוצא, כנראה חן יעניי אנשי ה„סולם“ המשטר המזרחי הרודני. אם אמנם כה הדבר, הרי באמת תהום מפרדת בינינו. כי אנו, קודם כל תלמידי זבוטינסקי. ו' ז'בוטינסקי היה דימוקראט וליבראל ויותר מכל העריך את החופש, החירות. הוא היה ב' עד המשטר הליבראלי של אירופה ואמריקה ושנא את העריצות המזרחית כולה ולא רק זו של רוסיה הסובייטית. ותנועתנו הולכת בדרכיו ולא לחינם היא נקראת כשם „תנועת החירות“, ואנו בעד המשטר הליבראלי המז' רבי גם משום כך שבמשטר זה ספוגים כמה מן הרעיונות הנעלים ביותר של היהדות. ו' שונאים שנאת־מהות את הרודנות' הרודנות והעבדות צמודות זו לזו, ועכב אינו יוצר נ' רכים' ושום יעוד משיחי עבו לא יגשם.

אנו, תלמידי הרצל וז'אבוטינסקי לא נאמר לעולם: „האמנסיפציה זכרונה לקללה“. אמ' גם האמנסיפציה גרמה לידי התבוללות וטמיר עה ואנו סובלים ממנה גם כיום, ואולם, מצד שני, היא גם הביאה לידי התחדשותו של ה' רעיון הציוני ולידי תחייתו הרוחנית והמדי' נית של העם. עוד בימיה הראשונים קם אים כעמנואל גוח' אחרי־כך הם, מונטיפיירי ולבטוף הרצל, נורדאו וז'בוטינסקי. ואין אנו צריכים כלל להזכיר כאן את הסופרים יהמשוררים הגדולים, שקמו לנו בתקופת האמנסיפציה ו' ההשכלה' שבלעדיהם אין לצייר כלל את תחייתו הרוחנית והמדינית של עמנו.

וכתלמידי הרצל אנו חוזרים על דבריו: „העולם הוא עולם של שופטים ולא של שוד' דים“, את הדברים הללו אמר הרצל, זה שראה להקים את מדינת ישראל כדי להציל את ע' מנו משנאת הגויים. הרצל זה שידע יפה מה עזה שנאת הגויים לעמנו ושראה מראש מה עתידים הם לעשות לבני־עמו, כי ידע את גור' דל רשעותם' אף־על־פי־כן האמין בעומק לבו, שהעולם הוא עולם של שופטים ולא של שוד' דים ומפני כן האמין שחלומו המלכותי ית' גשם. בעולם. שכולו רע לא יקום שום דבר טוב ועל אחת כמה וכמה לא מדינת־ישראל, אנו שעברו עלינו הכבשנים של הנאצים וש' ראינו את שחיקתם של שאר הגויים לנוכח כבשנים אלה, יודעים, כמובן, יפה מה גדילה רשעותם של הגויים ואף על פי כן יודעים אנו שנכונים הם דבריו של הרצל, כי אילו כל העולם כולו היה עולם של שודרים ורוצ' חים, לא היתה תקומה לעם ישראל' בלא עז' רתם (ולו גם המוסרית) של הגויים לא היתה קמה מדינת ישראל, ואף מלכות ישראל ה' שלמה לא תקום בלא עזרתם. אילו בימי הצ' הרת בלפור עמדו בראש התנועה הציונית לא בני־אדם קטני־אמונה כחייצמן אלא אישים כנורדאו וז'אבוטינסקי' היתה כל ארץ־ישראל כולה זה כבר בדינו. כי הגויים ידעו תמיד ויודעים גם עכשיו, שארץ־ישראל היא אותה הארץ, שהובטחה לאברהם ושמשתרעת מנחל מצרים עד נחל פרת, ומפני כן ניתן המאנדאט על ארץ ישראל כולה' ואולם וייעמן יחבריו לימדו את הגויים שארץ־ישראל יכולה להיות גם ארץ ישמעאל. בתלוות הארץ אשמים קודם־כל היהודים ולא הגויים.

בשעת מלחמת־הגבורה של המתחרת בכיזי טים ובשעת מלחמת העצמאות נגד חמש ה' מדינות הערביות הביט חלק גדול מן הגויים לא רק בפחה, ד"ר אלדד, על נצחונותיהם של היהודים, אלא גם מתוך אהדה ורצון, שישר' אל ינצח. כי חלק מן הגויים, אמנם, האמין בדבריהם של הנביאים, שעם ישראל יקום מ' חדש ומציון תצא שוב תורה לעולם; חלק זה ציפה שהנה בית ה' יקום מחדש וממני יאיר אור חדש לכל עמי תבל. הם קיוו ונחאכזבו מפני שבראש העם עמדו בעלי־השעטנו, בע' לי הסגידה לאליל האדום ולא בעלי אמונה באלהי ישראל ובתורתו.

„היהודים ככל הגויים?“ — מבחינה חיצו' נית — כן, אנו שואפים להקים לנו מדינה ככל הגויים, מדינה בגווילותיה הטבעיים וה' היסטוריים. אנו רוצים להקים בה משטר חפ' שי כמתוקנים שבהם. ואולם מבחינה פנימית לא נהא בוודאי ככל הגויים. ודאי ניתן משהו מיוחד משלנו לגויים, כמו שכבר נתנו פעם. ודאי ייזכר סוף־סוף עם ישראל' שבעל יעד משיחי הוא ויגרש מתוכו את אנשי השעטנו ואולם זאת צריכים לדעת אנשי „סולם“: אין אנו ריאקציונרים. אין אנו רוצים להסב את גלגל ההיסטוריה אחורנית. אנו רוצים לפעול. לפי רוחה של תורת ישראל. ולפיכך אין אנו מגנים את ההשכלה ואת האמנסיפי' ציה' הודות להשכלה באנו. לציונות והודות לאמנסיפציה הגענו לאבטואמנסיפציה. גם ה' מתחרת של ד"ר שייב נחאפשרה אך ורק הודות להן.

זכות היא ל„סולם“ על שהוא נלחם לשל' מות הארץ ולקידוש ערכי היהדות. אבל ה' מקדש את ערכי היהדות אינו צריך לבטל את מה שיצרו לא יהודים, אינו צריך לומר: „אני (היהודי) ואפסי עוד.“ כי זוהי ריאקציה חשוכה. אנו לא נתכוון שוב בקליפתנו ולא נרצה עוד שלא לראות מה שנעשה אצל אחרים' אנו רוצים גם ללמוד (מן הטובים שבהם) וגם ללמד. ואנו מאמינים, שעוד יבוא יום (אף אם רחוק הוא), וכל העמים יתאחדו למשפחה אחת גדולה, והגורם העיקרי לכך יהיה העם היהודי החפשי בארץ ישראל ההיסטורית שלו.

אחר קריאת מאמרו של דר' ישראל אלדד (שייב) „חמש שנים של מדינת המבוכה: יש' ראל“ („סולם“ אייר תשי"ג) נתחורר לי דבר, שלא היה לי מחורר כל צרכו עד עכשיו. גם קודם הרגשתי שמהו חוצץ בינינו, א.ש.י ה' „חירות“ לבין אנשי ה„סולם“. אבל עדיין לא ידעתי, שכאילו תהום מתחלת להפריד בינינו וביניהם, — תהום, שהם, בעיקר, משחזלים להרגישה ואף להעמיקה.

אמנם יש לנו רעיון משותף אחד, חשוב ביותר: שנינו שואפים לשלימות הארץ, ויה הרי צריך היה ויכול היה לקרב אותנו ב' יותר. והנה אנשי „סולם“ וחבריו לדעה של ד"ר אלדד, וביחוד ד"ר אלדד בעצמו, משחד' לים להדגיש' שגם כאן תהום מפרדת בינינו. הם משתדלים להדגיש שמלכות ישראל שלהם היא משהו אחר לגמרי ממלכות ישראל, שאנו שואפים אליה. ד"ר אלדד כותב: „פריצת ה' גבולות ושחרור ירושלים אינן אלא ינפים משוויש אחד, והשורש הוא: תפישה משיחית יעודית של גאולת ישראל בניגוד לתפישה „מודרניסטית־מדינית, בגוון ליבראלי מעיבי או מרכסיסטי־מזרחי — בסופו של דבר זה היינו הן. ומבחינה זו אין הבדל בין מפא"י ל„זי' רות“. כלומר, אנשי „סולם“ תופסים את גאו' לת ישראל תפיסה משיחית־יעודית, בניגוד ל' אנשי מפא"י וחירות, שאלה רוצים לצבוע את המדינה בצבע אדמדם מארכסיסטי ואלה בצבע ליבראלי־מערבי. לדעתו של ד"ר אלדד' „הליבראליזם והדימוקרטיות המערביים אינם פחות זרים ליהדות מאשר המארכסיזם הקר' מוניזם המזרחיים“

וכאן זריני פונה לדר' אלדד בשאלה: ננית